

единъ другъ и да си прощаваме? Ти защо не искашъ да простишъ на мама?

Дѣдото се ядосва, закрещява и ѝ казва да не ходи при него. Нели му отговаря, че самъ тя не иска да идва.

Болната майка става по-зле. Пари нѣматъ. Нѣма съ какво да купуватъ лѣкарства. Нѣма какво да ядатъ. Хазаитѣ се каратъ . . .

Зареждатъ се мжчителни дни. Дни на бедствуване и отчание. Майката се бори съ смъртта. Нели тича и съобщава на дѣда си. Той скача отъ стола, побледнява и цѣлъ се разтреперва. Нели го хваща за ржка и казва:

— Сегичка умира!

Старецътъ си разбързва, грабва бастуна си и тича следъ Нели.

Стигатъ въ кѣщи.

Майката вече лежи мъртва. Старецътъ я вижда, плѣсва съ ржце и се навежда надъ нея, безъ да продума. Нели отива при умрѣлата си майка, хваща дѣда си за ржка и изкрещява:

— Ето, жестоки и зли човѣче, ето гледай я сега!

Тогава старецътъ се разплаква силно и пада на пода като мъртъвъ . . .

Това е на кратко съдържанието на книжката „Сирачето Нели“. Препорѣчваме я на нашитѣ читатели. Малката цена я прави достъпна и за най-беднитѣ деца.

Шарлъ Гюйонъ. Какво ни научиха оситѣ. № 17 отъ библиотека „Забава и поука“. Цена 5 лв. Доставка се отъ книгоиздателство „Ралица“ — София, ул. Парчевичъ, 23.

Много отдавна въ Китай живѣлъ единъ поетъ на име Фо-Кианъ, който билъ обичанъ отъ императора и народа. Чудно хубавитѣ му стихове възбуждали възхищение у тия, които могли да ги четатъ или чуятъ.

Тогава стиховетѣ пишели върху дърво или слонова костъ. Други предмети, на които да се пише, били непознати.

Единъ день, Фо-Кианъ пишелъ поема, предназначена за императора. Не щешъ ли, плочкитѣ, върху които пишелъ той, се свършили.

„Кой ли“, извикалъ поетътъ, „ще изнамѣри такова вещество, което би позволило да се пише, колкото желае човѣкъ, и неговитѣ писмени произведения да се пренасятъ надалече и да се запазватъ за бждещитѣ поколѣния?“